

עפ"ג 53368/05/15 - מדינת ישראל נגד א ה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 53368-05-15 מדינת ישראל נ' ה(עציר) 16 ספטמבר 2015

לפני: כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופטת אסתר נחליאל-חיאט

כב' השופטת שלומית יעקובוביץ

המעוררת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: א ה (עציר)

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד תמר אניס

המשיב וב"כ - עו"ד אדנקו סבחת

המשיב הובא על-ידי שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. שני כתבי אישום בפנינו, האחד חמור ממשנהו. בכתב האישום הראשון בת"פ 517546/14 מדובר בכך שהמערער הגיע למכון ליווי בת"א ורצה לקבל שירותים במכון הליווי. כל חטאה של עובדת מכון הליווי שענתה לו הצטמצם לכך שאמרה, כי המכון סגור שמא משום שלא רצתה להעניק לו שירותי ליווי בחינם. על אמירה זו הגיב המערער בלקיחת סכין שהיתה מונחת על השולחן ובדקירת המתלוננת מספר רב של פעמים בחלקים שונים של גופה. בנוסף לכך דחף אותה ותקף אותה באגרופים. למתלוננת נגרמו חבלות, פציעות, חתכים מדממים. שתיים מחברותיה לעבודה במכון הליווי שמעו את זעקותיה ונזעקו

עמוד 1

לעזרתה וגם גורלן לא היה טוב יותר. המערער תקף גם אותן באזורים שונים בגופן כמפורט בכתב האישום וגם להן גרם חבלות.

בהמשך נכנס לתמונה גם עובר אורח ששמע את הזעקות ביחד עם אחיינו. כמעט כפי שניתן לצפות, גם הם זכו לטעום מנחת ידו של המשיב בפניו. המשיב לקח מקל שבר אותו, הוציא סכין ניסה לדקור את המתלונן. גם לאחר שהשניים התרחקו ממנו, רדף אחריהם המשיב, קפץ עליהם, ניסה לדקור אותם וגרם להם חבלות כמפורט בכתב האישום.

בגין אירועים אלה הורשע המשיב במספר עבירות, שתי עבירות של פציעה כשהעברין מזוין, שתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש, תקיפה סתם וכן החזקת סכין למטרה לא כשרה.

2. בכתב אישום זה שהוגש על-ידי מחלקת תביעות של המשטרה הודה המשיב ולאחר מכן צירף כתב אישום נוסף שהוגש על-ידי הפרקליטות. כתב האישום הנוסף כולל שני אישומים שבהם אירועים דומים. המשיב שהה במעצר עד תום ההליכים בגין האירועים נושא כתב האישום הקודם, סוהר שבא לבצע את תפקידו ונכנס לתאו של המערער, זכה אף הוא לטעום מנחת ידו של המשיב וספג מכות בראשו מאגרופיו של המשיב. סוהר נוסף נכנס לתא וניסה להשתלט על המשיב וגם גורלו היה דומה.

ושמא סברנו שהמשיב הפיק את הלקחים, הנה שלושה שבועות לאחר מכן התרחש אירוע נוסף, בעל מאפיינים דומים, גם הפעם נכנסו שוטרים לבית המעצר במטרה לבצע את תפקידם ולהעביר את המשיב מבית המעצר לתחנת המשטרה לצורך חקירה, המשיב תקף את השוטרים כאשר אלה ניסו לאזוק אותו וגרם להם לחבלות. גם הפעם איננו רואים לפרט את מלוא החבלות הנזכרות בכתב האישום.

3. בבית משפט קמא הודה המשיב והורשע על סמך הודייתו בשני התיקים שעובדותיהם פורטו לעיל. בית המשפט (כב' השופטת ת' שחם-קין) שמעה טיעונים הן מפי הפרקליטות והן פי המשטרה ובסופו של דבר קבע כדלקמן:

באשר לתיק הראשון (תיק מכון הליווי) קבע בית המשפט כי מדובר באליומות קשה והמתחם על כן צריך לעמוד בין 12 ל- 24 חודשי מאסר. בתוך המתחם מיקם בית המשפט את המשיב בתחילת השליש העליון והטיל עליו 18 חודשי מאסר.

באשר לתיק השני, סבר בית משפט קמא כי הגם שמדובר בשני אירועים ששלושה שבועות מפרידים ביניהם, יש לקבוע מתחם אחד. המתחם נע בין מאסר קצר ל- 12 חודשי מאסר. הענישה האופרטיבית בגבולות המתחם הועמדה על 7 חודשי מאסר. גם 7 חודשי מאסר אלה לא יהא על המשיב לרצות במלואם. על-פי החלטתו של בית המשפט, 3 מהם יהיו בחופף למאסר שהוטל בגין תיק מכון הליווי ו-4 במצטבר. נגד המשיב היה תלוי ועומד מאסר על תנאי, מאסר על תנאי זה היה בן 4 חודשים ובית המשפט קבע כי הוא ירצה במצטבר לעונשי המאסר שהוטלו, כך שסה"כ יהא על המשיב לרצות 26 חודשי מאסר.

על ענישה זו מערערת המדינה בפנינו.

4. לטענת המדינה, שגה בית משפט קמא לאורך כל הדרך. באשר לתיק מכון הליווי, מדובר במעשי אלימות קשים וחמורים במיוחד. המתחם שקבע בית משפט קמא אינו משקף את חומרת המעשים שעל כן עתרה המדינה להרחיב את גבולותיו. גם אם ישאר המתחם, העתירה היא למקם את המשיב גבוה יותר, 18 חודשים. המדינה מצביעה על רמת האלימות הגבוהה שמדובר בה, על "השרשור" שמתבטא בכך שכל מי שנכנס לתמונה נפגע על-ידי המשיב, ריבויים של המתלוננים, החבלות המשמעותיות שנגרמו להם, השימוש בסכין ובאופן כללי האלימות חסרת המעצורים שהפגין המשיב.

באשר לתיק השני, טרונייתה של המדינה היא על כך שבית משפט התעלם מכך שמדובר בשני אירועים נפרדים ששלושה שבועות מפרידים ביניהם. בית המשפט הטיל עונש אחד בגין שני האירועים שמתבטא ב- 7 חודשים שגם הם כאמור לא ירצו במלואם. המדינה מפנה את תשומת הלב גם לכך שבית המשפט התחשב לקולא בנתון שלא היה בפניו - אליבא דבית משפט קמא יתכן שהמשיב לא הבין את הוראותיהם של השוטרים או הסוהרים שמדובר בהם ומשום כך נגרר לאלימות.

לטענת המדינה, נתון זה אינו מצוי בכתב האישום שבו הודה המשיב. שלא לדבר על כך שהמשיב שווה בארץ מ-2008, וחזקה עליו שהוא מבין עברית. מכתב אישום נוסף שבו הורשע המשיב בעבר, עולה כי הוא יודע עברית והתבטא בעברית, על כן גם לגופו של ענין לא היה מקום לקבל טיעון זה ולהתחשב בו לקולא.

5. הסנגורית טוענת כי לא נפלה שגגה מעם בית משפט קמא. באשר לאירוע הראשון, הסנגורית אינה מתעלמת מהאלימות הקיצונית שהופגנה באותו אירוע והשרשור כאמור לעיל, יחד עם זאת היא מפנה למיהותו של המשיב. המשיב חי בשולי החיים, הוא דר רחוב. החיכוך שלו עם הרחוב גדול יותר ואת זעמו הוא פרק על עובדות מכון הליווי.

באשר לאירוע השני, בית משפט עשה מעין "מהלך ביניים" בכך שחפף את הענישה לענישה שהוטלה בתיק הראשון ובכך אימץ מתווה שנקבע גם בפסיקת בית המשפט העליון ב-ע"פ 8641/15. עוד מפנה הסנגורית לכך שהמשיב סובל מבעיה נפשית. הוצגה בעניינו חוו"ד פסיכיאטרית שמצביעה על קרבה לסייג של מחלת נפש וגם בנתון זה היה על בית המשפט להתחשב. הדעת נותנת כי אלמלא המשיב היה צרכן אלכוהול, יכול והיה נמצא כבלתי כשיר מבחינה נפשית. בית המשפט ראה לייחס לכך משמעות ובכך לא שגה.

הסנגורית מפנה גם לקושי בריצוי מאסר על-ידי המשיב בשל היותו נתין זר. בשורה התחתונה העתירה שלא להתערב בענישה שאיננה מקלה, על המשיב לרצות 26 חודשים מאחורי סורג וברח ואין להקל ראש בכך.

שמענו את הטיעונים ודעתנו היא, כי צודקת המדינה בטיעונה ושגה בית משפט קמא בתקופת המאסר הכוללת שהשית על המשיב.

באשר לכתב האישום הראשון - מכון הליווי - העובדות מדברות בעד עצמן ואיננו נזקקים להוסיף עליהן מאום. כאמור, כל חטאה של המתלוננת הראשונה התבטאה בכך שאמרה למשיב כי מכון הליווי סגור ובגין כך לא פחות מ- 5 אנשים, 3 המתלוננת ולצידן המתלונן ואחיינו מצאו את עצמם קורבן לפרץ אלימות קשה שגרם לכל אחד מהם חבלות של ממש. לא רק לפרץ אלימות קשה, אלא לסכנה ממשית לחייהם שהרי המשיב עשה שימוש בסכין שיש לה מטבע הדברים דינמיקה משל עצמה. חסד ושמא נס נעשה למתלוננות ולמתלוננים גם יחד בכך שלא ספגו חבלות חמורות יותר.

המשיב הראה בהתנהגותו כי הוא חסר גבולות. לא מוראו של החוק, ולא התייחסות בסיסית אנושית - לא עצרו בעדו מהשגת מטרתו. מה שרואה המשיב לנגד עיניו הוא רצונותיו, ואבוי למי שיעמוד בדרכו.

הסנגורית טענה כי המשיב ראה בכך פחיתות כבוד בכך שנדחה על-ידי עובדת מכון הליווי. לטעמנו ספק אם טיעון זה פועל לזכות או להחמרת המצב. מכל מקום, לא ניתן להשלים עם האלימות שהפגין המשיב שהעמידה בסכנת חיים של ממש את כל המעורבים בפרשה זו.

צודקת המדינה כאשר היא מפנה לריבוי המתלוננים וכאמור לאופיו הקיצוני של האירוע כולו.

תוך התלבטות אנו מותירים בעינו את המתחם שנקבע על-ידי בית משפט קמא לאישום זה, דהיינו 12-24 חודשי מאסר. עם זאת בתוך המתחם אנו רואים למקם את המשיב כמעט בקצהו העליון ואנו מעמידים את תקופת המאסר בגין אישום זה על 22 חודשים במקום 18 כפי שקצבה כב' השופטת קמא.

באשר לכתב האישום הנוסף: קרי שני האירועים של תקיפת סוהרים ושוטרים. מקובלת עלינו טענת המדינה כי היה מקום להתייחס לשני האירועים בנפרד ולהטיל על המשיב עונש בגין כל אחד מהם. המשותף בין שני האירועים הוא כי מדובר בלובשי מדים, בין אם סוהרים ובין אם שוטרים. יחד עם זאת, בין שני האירועים מפריד מרחב כרונולוגי, קרי: 3 שבועות. אדרבא, ניתן היה לצפות שבעקבות האירוע הראשון יירגע המשיב ולו לתקופה מסוימת. בפועל, ההתנהגות האלימה חזרה על עצמה כאשר שוטרים באו לקחת אותו לחקירה. אנו קובעים כי בגין כל אחד מהאירועים הללו ירצה המשיב 5 חודשי מאסר, סה"כ 10 חודשים בגין שני האישומים בכתב האישום הנוסף.

עוד אנו קובעים כי כל המאסרים בתיק זה ירוצו במצטבר זה לזה, התוצאה הסופית היא כי על המשיב לרצות 3 שנות מאסר שמורכבות מ:

22 חודשי מאסר בגין כתב האישום הראשון - מכון הליווי.

10 חודשים בגין כתב האישום הנוסף שמורכבים כאמור מ- 5 חודשים כל אירוע. שאליהם מצטרפים 4 חודשי המאסר על תנאי שהופעלו, סה"כ 36 חודשים.

אנו אומרים בפה מלא כי גם ענישה זו רואה לנגד עיניה את מושכל היסוד ולפיה, ערכאת הערעור איננה ממצה את הדין עם משיבים שאחרת חזקה עלינו כי היינו מטילים תקופת מאסר ארוכה יותר.

המשיב הוכיח לאורך כל הדרך כי הוא מהווה סיכון לחברה כאשר הוא משוחרר וזכאית החברה להתגונן מפניו.

יתר חלקי הענישה יישארו בעינם.

ניתן והודע היום ג' תשרי תשע"ו, 16/09/2015 במעמד הנוכחים.

שלומית יעקובוביץ,
שופטת

אסתר נחליאלי-
חיאט, שופטת

דבורה ברלינר, נשיאה,
אב"ד

הוקלד על ידי סימונה אלפסי